

Political Science Magazine | *Politologisch Magazine*

DEBAT

Est. 1987

The EU & The World

Het Klimaatbeleid van de EU
Pg. 19

Democracy: Not a European
Invention
Pg. 6

Passport

Jaargang // Volume 37
Editie // Issue 2

Dear readers,

Slowly but surely, we are heading towards the EU parliamentary elections. While these are not the most talked about and have relatively low turnout rates, we as political scientists cannot disregard the importance of an EU election. Which is why we can now proudly present the 2nd DEBAT of this academic year, with the theme being EU and the World.

In this edition, the committee attempted to explain a variety of EU-related topics, take a critical look at the weak points of the Union, and to highlight aspects of the European Union and her members that might not be the first things that spring to mind. The result is an in-depth and extensive magazine, with which we hope to contribute to the reader's understanding of the importance and the impact of the EU.

Thirze Wiegiers and Ruchi van Zoelen
DEBAT's Editors in Chief

Beste lezers,

Langzaam maar zeker komen we dichterbij onze Europese parlementsverkiezingen. Hoewel dit niet de meest populaire verkiezing is met een relatief lege opkomst, kunnen wij als politicologen een EU-verkiezing natuurlijk niet aan ons voorbij laten gaan. Vandaar kunnen wij nu met trots presenteren: de 2e DEBAT van dit academische jaar, in het thema van EU en de wereld.

In deze editie heeft de commissie haar best gedaan om een breed scala aan EU-gerelateerde onderwerpen uiteen te zetten, om kritisch te kijken naar de zwakke punten in de Unie, en om aandachtspunten aan het licht te brengen die wat minder voor de hand liggen wanneer men aan de EU denkt. Een uitgebreid en inhoudelijk magazine is het resultaat, waarmee wij hopen een bijdrage te leveren aan een geheel begrip van het belang van de Europese Unie.

Thirze Wiegiers en Ruchi van Zoelen
Hoofdredacteurs DEBAT

Colofon | Colophon

The political science magazine DEBAT is published four times a year by the SPIL, the Study Association for Political Scientists in Leiden. Het politicologisch tijdschrift DEBAT wordt viermaal per jaar uitgeven door de SPIL, de Studievereniging voor Politicologen in Leiden.

EDITORS IN CHIEF HOOFDREDACTEURS

Thirze Wiegiers, Ruchi van Zoelen
EDITORIAL BOARD | EINDREDACTIE
Daria Aron, Daria Ermolina, Juno Jahn, Nina Joziase, Maija Nikolaevskaja, Livi van Overdam, Anna Toggweiler, Nienke Uittenhout

WRITING STAFF | REDACTIE

Jasmin Adam, Daria Aron, Roos Busio, Alexandra Drugescu-Radulescu, Luise Gabbert, Mariana Goldsmit, Nathan De Jager, Juno Jahn, Nina Joziase, Rik Mauel, Carlotta Moscarella, Josephine Van Os, Livi Van Overdam, Sem Van Der Tang, Anna Toggweiler, Nienke Uittenhout, Thirze Wiegiers

COVER/Design

Mariana Goldsmit, Julie Schrooyen, Deniz Terzi

CONTACT

SPIL, t.a.v. Commisaris Intern
Wassenaarseweg 52, SB03
2333 AK Leiden
debat@spilplaats.nl
www.debatmagazine.nl

ABONNEMENTEN

SUBSCRIPTIONS
SPIL members/SPIL leden free/gratis

PRINTED BY | DRUKWERK DOOR

DamenDrukkers

SOURCES | BRONNEN

A request to see the sources can be sent to the commissioner of DEBAT. Een verzoek tot het inzien van de bronnen kan worden ingediend bij de commissaris DEBAT. internalrelations@spilplaats.nl

DISCLAIMER

Opinions and views publicised in DEBAT do not represent the opinions and views of the association as a whole. Opinions en standpunten gepubliceerd in DEBAT vertegenwoordigen niet de opinies en standpunten van de gehele vereniging.

DEBAT

Juno Jahn	4	Women In Thought: Olympe De Gouges
Luise Gabbert	5	Europese Uitbreidingsambities onder de Loep
Nathan De Jager	6	Democracy: Not A European Invention
Mariana Goldsmit	8	Political Science Worldwide
Carlotta Moscarella	10	Migration Deal Between EU & Tunisia
Nina Josziasse	11	The Profile: Sophie in 't Veld
Alexandra Drugescu-Radulescu	12	A Beacon of Peace, Democracy and ... Colonialism
Sem Van Der Tang	14	Hoe de Brul van de Britse Leeuw veranderde in een Overmoedige Miauw
Livi Van Overdam	16	Kruip Uit de Eurocentrische Ivoren Toren
Daria Aron	18	Always Judging the Big Man
Nienke Uittenhout	19	EU & Climate Change
Anna Toggweiler	20	EU & Agricultural Ties
Nina Josziasse	22	Steeds Grotere Successen voor Europees Extreem rechts
Joesphine Van Os	24	Concurrentie om Sri Lanka
Thirze Wiegers	25	A Musical and Political Stage
Roos Busio	26	Populism: A Threat to Democracy?
Rik Manuel	28	'Sokath, zijn ogen ontbloot' Over Cultuur, Taal en Begrip
Jasmin Adam	30	European Union Democracy Promotion

Olympe de Gouges: A thinker beyond her

By Juno Jahn

“Woman has the right to mount the scaffold; she must equally have the right to mount the rostrum” declared Olympe de Gouges in her 1791 declaration of Women’s Rights.

In November 1793, these words would come back to haunt her.

Dubbed by some as the founder of modern feminism, some may recognize her from Professor Theun’s lecture on feminism in his first-year IRO course, Introduction to Political Science. De Gouges was truly a thinker beyond her time, pioneering ideas on women’s rights as well as maintaining a staunch stance against slavery in a time in which such ideas were still considered scandalous.

Olympe de Gouges was born in 1748 as Marie Gouze. Married at 16 to an associate of her father, she was widowed soon after. The marriage left her with a son, Pierre Aubrey de Gouges.

De Gouges vowed never to marry again, and adopted the pseudonym Olympe de Gouges (De Gouges her mother’s middle name). Scholars believe she may have done so to separate herself from her past as well as to seem more aristocratic. Supported by Jacques Biérix de Rozières, a wealthy weapons merchant, and De Gouges suspected lover, she

began immersing herself in the intellectual and political matters of her time.

Over the course of her life, she wrote over 40 plays as well as over 68 pamphlets. For de Gouges, playwriting was an important way to showcase and communicate her political beliefs and agenda. One interesting play of hers is called *L’Esclavage de Nègres, ou l’Heureux naufrage* [Black Slavery; or the Happy Shipwreck]. It was written in 1784 and performed in 1789. This was the first French play told from the perspective of a slave - it highlighted the inhumanity of slavery and was highly praised by French abolitionist groups. It only saw three performances as it was shut down by French colonialists, angered by the play’s anti-colonial perspective. In 1789, The French Revolution was in full swing and would determine France’s as well as de Gouges fate.

Back to the quote at the start of the article - De Gouges wrote *The Rights of Women* (1791) as a response to *The Declaration of the Rights of Man and of the Citizen*, officially the preamble to the French Constitution (1791).

The declaration shot down any hopes for activists which might have been attempting to attain more rights for women in the wake of the revolution. Formerly

an ardent supporter of the revolution, this enraged de Gouges.

In her text, she argues that a woman is born free and should therefore remain equal to men in rights. She argues that as women are legally recognized for their crimes, can be tried as full citizens and executed by guillotine, they should also be fully recognized by the law as citizens in every respect as well as able to participate in politics.

In 1793, she published the poster *Les Trois urnes, ou le Salut de la Patrie, par un voyageur aérien* (“The Three Urns, or the Salvation of the Fatherland, by an Aerial Traveller”), which would lead to her arrest and execution. The poster proposed a free election so that the people of France could be able to vote on which form of government they would like to see in office. Amongst the options suggested is a constitutional monarchy.

By the law of the revolution, anyone who published writing which encouraged the re-establishment of a monarchy was committing a capital offence.

For this reason, as well as for her other radical publications and views, de Gouges was sentenced to death by guillotine on November 3rd, 1793 by the Revolutionary Tribunal.

Europese Uitbreidingsambities

Het is donderdag 5 oktober 2023 in de Spaanse stad Granada. Alle 27 EU leiders zijn hier bijeengekomen. Daarnaast zijn ook de leiders van een aantal andere Europese landen aanwezig. Op de agenda staat een eventuele uitbreiding van de Europese Unie. Hoe realistisch is dit plan?

Lange tijd lagen de gesprekken over uitbreiding stil of verliepen maar erg langzaam. Maar sinds de Russische inval in Oekraïne klinkt steeds vaker de roep naar een eensgezind en sterk Europa; de EU zou moeten groeien om zo invloeden uit Rusland en China tegen te gaan. Op dit moment zijn toetredingsgesprekken gaande met Albanië, Bosnië en Herzegovina, Kosovo, Montenegro, Noord-Macedonië en Servië. Afgelopen december kregen ook Oekraïne en Moldavië groen licht om met de toetredingsgesprekken te beginnen.

Strengere procedures

Voordat een land echt kan toetreden, moet het wel aan een aantal voorwaarden voldoen. Allereerst moet het land een stabiele en functionerende democratie zijn met instanties die de rechtsstaat en minderheden kunnen beschermen. Mensenrechten en 'EU-waarden' als vrijheid en gelijkheid dienen te worden gerespecteerd. Ten tweede moet het land in het bezit zijn van een vrijmarkteconomie die kan concurreren op Europees niveau. Als laatste moet de regering Europese regels kunnen overnemen en uitvoeren. Uiteindelijk moet de Europese Raad, bestaande uit de staatshoofden van alle 27 lidstaten, unaniem instemmen met een uitbreiding. Ook het Europees Parlement moet de toetreding nog goedkeuren.

Door die strenge eisen lijkt toetreding van nieuwe landen vooralsnog ver weg. Het toetredingsproces gaat namelijk allesbehalve snel. Veel landen moeten nog een hoop hervormingen doorvoeren op economisch gebied, en om corruptie en criminaliteit te bestrijden. Moldavië, Oekraïne, Kosovo en Servië hebben nog te kampen met territoriale disputen. Sterker nog: Kosovo wordt bijvoorbeeld niet eens erkend door vijf EU-landen. En ook onderlinge verhoudingen kunnen het proces vertragen:

Onder De Loep

Door Luise Gabbert

voor Noord-Macedonië duurde het bijvoorbeeld 17 jaar voordat de toetredingsgesprekken überhaupt konden beginnen. Bulgarije blokkeerde de onderhandelingen, vanwege een onderling conflict.

Hervormingen

Daarnaast is het ook de vraag of de EU zelf wel klaar is voor uitbreiding. Experts uit Frankrijk en Duitsland publiceerden afgelopen september een rapport waarin wordt gepleit voor het invoeren van vergaande hervormingen van de unie zelf, voordat er nieuwe landen toegelaten worden. De experts stellen verschillende maatregelen voor om het functioneren van de EU te verbeteren en transparantie voor de burger te vergroten. Uiteindelijk zouden er zelfs verdragswijzigingen moeten komen om dit te realiseren.

Ook verschillende lidstaten, waaronder Nederland, zijn nog terughoudend wat betreft een aanstaande uitbreiding. Zij maken zich zorgen over de financiële gevolgen die een eventuele toetreding van nieuwe lidstaten heeft: voor veel landen betekent dit dat zij meer moeten gaan betalen om de economieën van andere landen te stimuleren. Het is maar de vraag of deze landen daarop zitten te wachten. Daarnaast wil ook Nederland eerst graag hervormingen zien, onder andere in het huidige besluitvormingsproces, voordat nieuwe lidstaten de hele procedure nog ingewikkelder maken.

De EU lijkt dus op een kruispunt te staan: groeien of hervormen? Beide processen zijn ingewikkeld en zullen gepaard gaan met jarenlange en intensieve onderhandelingen. Eén ding lijkt in ieder geval zeker: de uitkomst zal de toekomst van politiek Europa bepalen.

Democracy: Not A European Invention

By Nathan De Jager

Stories are important to humans. Stories of our past, of how we got here, are a vital part of the formation of our identities and therefore, our future decisions. It also impacts our perspective on other human beings. The importance of stories does not only apply to individual humans: the past tends to define entire cultures and influences the design of institutions in the shape of myths, legends and grand histories. National identities are defined by the hardships and victories of those who came before us and even our views of humanity itself largely come from how we perceive our evolutionary history. The meaning we attribute to the past is a part of the reason why we as scholars are so fascinated by studying our histories and is why we as humans find it difficult to deal with our account of it being proven wrong, which is ironically often the result of our own studies.

Yet hanging on to historical misconceptions can have disastrous consequences that we are struggling with to this day, such as gender inequality, ignorance and silencing of entire groups of people. Even the ever recurring tendency of one group of humans feeling themselves to be superior to others is a direct result of mistakes in historical understanding. One such misconception, proven

wrong but very stubborn, is exactly the point of this article.

A common view (Graeber & Wengrow, 2021) of the historical development of democracy is that it, as the Greek name suggests, was first developed in Athens in ancient times. It would subsequently have been re-discovered by European thinkers during the Renaissance and Enlightenment, along with values of freedom and equality. These values would then later be enforced all across the Western world following the American and French revolutions, in democratic systems and constitutions. Democracy in that worldview would be a purely European invention, the system being exclusively pioneered by Europeans with no input from any other nation or civilization. But the new values democracy brought to the table already pose a problem to the Eurocentric way we perceive its history.

Classical Athens, like the rest of contemporary Greece, was a highly hierarchical society. The city was divided into castes: slaves, women, non-citizens and citizens, nobles and more, each class dominating all classes considered to be lower and dominated by all classes perceived as higher¹. This system would finally be under the rule of a pantheon of gods (who had their

own rulers). In such a city, the very concept of equality among humans, even equality among just the men of the city, would have seemed strange. The values of equality we now hold, which we consider to be the very basis of our democratic systems, ideas of human rights and equal opportunity, could never have come from a system with such a worldview. As a matter of fact, when looking at Europe's many hierarchical societies, kings, emperors and aristocrats, it seems unlikely those ideas would have come from pre-Enlightenment Europe at all (Graeber & Wengrow, 2021).

Since ideas, even those of the great thinkers of the Enlightenment, do not just appear in a vacuum we would have to look somewhere else for the more likely origins of democracy. We have to look to the place European powers came into contact with in the centuries just prior to the Enlightenment and its resulting revolutions: the continent of North America. This continent was home to a variety of nations which had all evolved independently from the rest of the world for thousands of years, creating their own histories during that time and building entirely distinct modes of governmental organization. Many of these nations eschewed all forms of domination of one human by another, often

due to prior hardships their people have endured. In many cases, tribes would prefer decisions to be made by organized councils and, in those cases, even if there was a position of chief, such a chief would be expected to dedicate himself to the tribe, rather than the other way around, and could only compel people using his own charisma, as he did not possess the power to distribute orders and force his will upon others. All of these arrangements would be codified in myth, legend and law, many of which now forgotten (Graeber & Wengrow, 2021).

Discourse on Native American culture is usually incomplete (Graeber & Wengrow, 2021). It tends to focus on either the culture from before 1492 or the horrible effects of European colonization after. What is discussed less, sometimes even ignored and therefore severely underestimated, is the influence the Native Americans would have had on the course and cultures of their colonizers' states.

It's not so that the parties involved never talked. Communication, whether for peace agreements, trade negotiations or missionary work, had most definitely taken place. Thus, especially with mis-

sionaries attempting to convince the indigenous peoples to convert, there would have been a flow of language and ideas going both ways. Around the time of the Enlightenment, books containing conversations between Natives and, for example, Jesuit missionaries were incredibly popular and it is very likely that each and every great Enlightenment philosopher would have read them, or would at least know their stories. In those stories, different nations and tribes explained their worldviews and could voice their criticisms towards the systems of European states. It is even recorded that some Indigenous Americans visited Europe itself. A particular example would be the visit of chiefs of the Iroquois, a nation that was governed by councils and chiefs, where punishment amongst the tribes was, because of their horizontal, and therefore democratic power structure, unheard of. These chiefs would criticize the complete difference in the treatment of European subjects by European states, which would regularly exploit, order around and severely punish those citizens (Graeber & Wengrow, 2021). If we consider modern-day views on human rights and democratic values, it seems unlikely that these values would have originated

there. Far more likely is that they came from peoples like the Iroquois.

This consideration is a difficult one to accept, as it can conflict with previously held worldviews, but it's absolutely vital for understanding ourselves. It shows an interesting facet of history: it never takes place in a vacuum. The way we got to where we are now is the result of actions, leaps of faith, investigations and experimentation from every single person in history, not from the decisions and deliberations of a single continent.

The world as it is is the non-inevitable continuation of everyone and everything that came before. Histories like that of Native Americans and many others, often gone unmentioned but which unexpectedly seem to have had massive impacts on the world as it is today, and they should be studied and taught just as much as our better-known historical subjects.

This is the story and the identity of humanity and seeing their importance.

Let's make sure we get it right.

Political Science Worldwide

By Mariana Goldsmit

Sortition as Anti-Corruption: Popular Oversight against Elite Capture

American Journal of Political Science 68:1, 93-105 (2024) - Samuel Bagg

Increasing corruption has become a major problem surrounding most political processes worldwide, and it is a topic that political scientists and actors across the world often try to understand and fix. A potential solution to the problem of corruption is the practice of sortition, which Samuel Bagg studies in this article. Sortition is the process of randomly selecting civilians for political office and has been increasingly used for democratic renewal. However, Bagg argues that it is often presented in overly ambitious manners that ultimately lead to more corruption and the control of elites over political processes. By presenting various historical examples of sortition, particularly from ancient Greece, Bagg shows how, if random ordinary people are given the complicated task of creating and evaluating legislation, their inexperience, lack of knowledge and “open-endedness” actually gives room for further elite influence, guidance and/or control over legislative matters. As a result, Bagg uses the final part of this article to present a revisionist alternative to the process of sortition as representation, which he names “sortition as

anti-corruption”. Bagg proposes that randomly selected citizens should be given a task of legislative oversight, similar to how citizen oversight juries (COJs) are used in court cases. He claims that the task of oversight, which could consist of screening particular decisions for signs of corruption, is one that ordinary people can perform without needing to acquire new knowledge or skills. With this new revisionist proposal, Bagg’s article not only expands on the literature on the process of sortition, but could potentially provide a more normative solution to the problems of anti-corruption and those faced by overly ambitious and unsuccessful sortition practices.

Researching the Gap: Women in Latin American Political Science

Journal of Politics in Latin America 15:3, 337-350 (2023) - Benjamin Goldfrank & Yaninna Welp

The discipline of political science has long been dominated by men. In this article, Goldfrank and Welp seek to find how big the gender gap in political science is across Latin America. To do so, they conducted qualitative research by analyzing data on the number of female professors in over 100 political science departments in 16 different countries, the female participation rate in 69

Latin American journals of political science research, and 16 Latin Americanist journals based in the United States, Europe and Canada. Goldfrank and Welp reach the conclusion that there is indeed a big gender gap in Latin American political science, particularly within the journals based in Latin America, with only 37% of journal editors and 34% of professors being women. They argue that this underrepresentation of women in academia has various negative implications in terms of the production of knowledge, by narrowing the topics studied and the options for improvement. While it is not the main purpose of their paper, Goldfrank and Welp do provide some potential actions to solve this and reach a position of higher parity. These proposals include the establishment of gender quotas in schools and journals, the reduction of gender-based gatekeeping in publishing, and the creation of professional networks like the “Red de Politólogas”.

The people versus the money: What drives interest group influence in the European Union? European Journal of Political Research 63:1, 26-44 (2024) - Iskander De Bruycker & Marcel Hanegraaff

In this article, De Bruycker and Hanegraaff aim to assess the influence of economic resources and congruence with public opinion

on political lobbying efforts. They focus their research only on EU policymaking and study a sample of 41 policy issues for which public opinion polls existed. De

Bruycker and Hanegraaff find that both economic resources and public opinion congruence have a strong effect on lobbying successes. They explain that economic resources matter because they enable interest groups to hire experts, acquire information and develop effective lobbying campaigns. Furthermore, they highlight that in the EU, policymakers are more likely to support groups that are congruent with public opinion. However, they show that interest groups with fewer economic resources tend to have a limited effect regardless of how well they align with public

opinion. Thus, De Bruycker and Hanegraaff's paper raises important questions regarding who benefits from public congruence as this only reinforces the power of richer organizations, while being inconsequential for poorer ones. This supports some elitist claims about biased representation. Furthermore, while the paper has some limitations as it only studies the EU (which might not be representative of other political systems) and is only applicable to issues where public opinion is known, it has an important contribution to the literature on interest group influence. This is because it highlights the importance of economic resources in lobbying efforts, something that is often overlooked in European studies.

European Union: The Outsourcing of the Migration Issue

By Carlotta Moscarella

On the 16th of July 2023, Tunisian President Kais Saied and European Commission President Ursula von der Leyen signed the Memorandum of Understanding (MoU). They were joined by Italian Prime Minister Giorgia Meloni and former Dutch Prime Minister Mark Rutte. The document highlights common understanding and policies regarding green and digital transition, macro-economic stability, economy and trade, people-to-people contacts and, most interestingly, migration.

Meloni's presence is strongly indicative of the significant role she has had in the agreement. Two months later, after the growing number of arrivals in Lampedusa, she declared her intention to guide a change in the paradigm of Italian and European immigration. This new policy would move from the redistribution of migrants within the EU to the arrest of departures from the African coasts and the verification of the right of asylum in the African countries themselves, a principle known as migration deterrence. Therefore the MoU, which is formally a bilateral, non-binding agreement between the EU and Tunisia, was deeply wanted and greatly involved Italy and its fight against irregular migration.

The EU lacks a shared migration policy, and the MoU could be regarded as the latest attempt to outsource the problem to a

third-party country - Tunisia, which happens to be an authoritarian regime that has allowed severe violations of human rights: something we have already seen with the EU-Turkey Statement in 2016.

Regarding the budget, more than 700 million Euros have already been earmarked, of which 105 million aid was immediately released and allocated to the migratory issue, aimed to finance the Tunisian border management and coastguard, the fight against irregular migration and the -often involuntary- repatriation of foreigners in Tunisia and of Tunisians in Europe. And all of this with no sight of any additional human rights provision, despite the huge evidence of the perpetuated violence carried out by the Tunisian police force towards migrants and refugees coming from sub-Saharan Africa, and the unreasoned arrests and deportations from Spax to the desert, where hundreds of people were left to die of hunger after having suffered physical and psychological abuse by the Tunisian police.

The humanitarian concern is massive, as well as the incoherence between the advanced European professed and proclaimed defense of human rights and the Memorandum itself. However, the moral and political question is not the only dilemma with the agreement. From a practical point of view,

delegating the management of the significant European migration issue is counterproductive. The delegated third party finds itself in a position that gives them decisional power over Europe, a position that they could very easily exploit for the economic and political harm of the EU. This is exactly what happened with the 2016 EU-Turkey Agreement: after the Syrian war in 2011, the inability of the EU to manage the flow of refugees resulted in the request for Turkey to take over it. The third party not only received a huge budget to do so, but was also able to negotiate over such a budget: after Turkey agreed to strengthen the border with the EU to prevent the migration flows, the former threatened Europe to loosen it if the economic aid would have not to be increased. This is a situation that Tunisia could easily replicate.

It is for the future to see whether and how the MoU will be implemented. However, the concerns it raised over public opinion are well reasoned based on what we have seen with Turkey. Overall, this is evidence that the suffering of migrants and refugees in non-European countries stems from intentional and strategic choices made by the EU, something that has yet to be acknowledged.

Sophie in ‘t Veld: the Europhile

figurehead of Brussels, but for how much longer? By Nina Joziasse

It would be an understatement to call Sophie in ‘t Veld a seasoned politician in the European Union. After completing her education in medieval history at Leiden University, the Overijssel native slowly moved towards a place in the supranational parliament. She completed the post-academic course in management and public administration, and a few years later she also completed a laureate competitive examination for European civil servants.

During the period after completing her student years, she was also a member of the party that she would eventually represent: D66, the social-liberal Dutch party that emerged in the 1960s from the social criticism that voting once every four years is not what a democracy should be. With the same approach, Sophie, a self-proclaimed Europhile, is also sceptical about the democratic character of the European Union. In her book *European ID*, she describes that she wants the Parliament and the Commission to take the lead, instead of the Council. By this measure, and by reducing the size of the Commission, which would make it a ‘European government’, Europeans should feel more represented and heard by the Union.

According to her, the low electoral turnout figures are due to the fact that the European Union is being sold as a ‘technocratic, intergovernmental project’.

Recently, this was shown when she was one of the initiators of a resolution calling for the European Commission to be taken to court on behalf of the European Parliament because they had released no less than 10.2 billion euros for Hungary - just before an EU summit on Ukraine. It also advocates depriving Hungary of its voting rights, because this Member State is said to be guilty of a ‘serious and persistent violation of the values referred to in Article 2’ of the EU Treaty.

Despite her strong criticism of the Union, she has an outgoing love for the values and rights that come with it. Because of this love, she started working as an MEP when she was proclaimed in 2004, after having worked as an employee of the Zeeland MEP Johanna Boogerd-Quaak. After being an MEP for D66 for just under twenty years, she announced that she was leaving her party for the, according to Sophie herself, real Europhile party, Volt, last June.

However, it turned out that she could not be a candidate for this

party on behalf of the Netherlands for the elections of May 2024. According to the rules of the Pan-European party, to stand as a candidate for these elections you had to have become a member before February 19, while she only became a member when she left her old trusted party. The board decided not to make an exception for her, which made it seem that Sophie would disappear from Brussels. Contrary to all expectations, she still managed to get a spot on an electoral list, but on the one from Volt Belgium instead of the Netherlands.

However, the chance that she will actually be re-elected is still small. In order to participate in the elections as a new party, Volt must collect five thousand signatures in Flanders, which Volt is far from. Even if that succeeds, she would have to obtain at least 7% of the Flemish votes to be part of the Dutch-speaking Belgians in parliament. So for the time being, we have most likely lost our Dutch figurehead of the European Union.

A beacon of peace, democracy and...

colonialism: What if our dear EU was not as virtuous as we previously thought?

By Alexandra Drugescu-Radulescu

When my country joined the EU in 2007, thousands of people gathered in the streets to celebrate this gateway to a brighter future. And why wouldn't they? Every EU student at this university can probably attest to the privileges that come with their passport. From paying a significantly smaller tuition fee to not needing a work permit, it is impossible to not acknowledge my status as a "winner of globalization". However, with this privilege comes the responsibility of understanding the EU's many flaws that are not only rooted in its origin but persist until this very moment.

For a very long time, historians have told the story of the EU's foundation as an attempt to prevent any more destruction from the neverending competition between European states. What is more interesting is that, according to this narrative of the EU emergence, decolonisation was a necessary prerequisite for achieving this goal. Historians perpetuated this idea that the EU was not only a beacon of peace in its initial stages, but an advocate for decolonisation. While this was considered perfectly plausible up until recently, especially for many Europeans, now more and more researchers have come out

with statements that illustrate the dubious and morally questionable roots of the EU, primarily on the topic of colonialism. They illustrate how not only the roots of the EU may be entrenched in the desire to maintain colonial ties, but also how a neocolonial pattern can be seen in the way the organisation manages its relations with the Global South to this day. What if our dear EU is not as virtuous as we previously thought?

Despite the European Economic Community (EEC) coming into existence in 1957, the idea of a European project started emerging after the end of the First World War. While it is undeniable that the idea was based in part on the understanding of the danger of a future conflict, what is sometimes overlooked is that the major players at the time, France and the United Kingdom, still had colonial aspirations and agendas, primarily in the African continent. For most European intellectuals at the time, Africa was perceived as one thing only: an enormous pool of resources that needed to be exploited for European growth. However, whispers of revolt started emerging in Africa, Latin America, and Asia in the interwar period, with European colonizers slowly losing their grip on their beloved colo-

nies. One thing became clear at the time: European states needed to collaborate to maintain their power, and as Coudenhove-Kalerg, the first proponent of a European project, wrote in 1929: 'The African problem thus brings us back to Europe. Africa cannot be made available, if Europe does not unite'. To complete the picture for you, such statements about Africa as a necessary geopolitical tool were often accompanied by a rhetoric based on scientific racism. Through their so-called civilized societies, the Europeans felt entitled to change the African continent, unsurprisingly in exchange for natural resources, labour force, and obedience.

While some may argue that this is just an illustration of the bigoted mentality of the time, with no clear reflection in the incipient stages of the creation of the EU, this can not be further from the truth. Colonial mentality and aspirations prevailed after the Second World War, fundamentally changing the legal basis of the European Economic Community. The Eurofrica project, the idea that Africa should rely on Europe for development in exchange for resources, was mentioned in the Schumann Declaration, one of the foundational documents of the

resources, was mentioned in the Schumann Declaration, one of the foundational documents of the EU. However, the colonial influence runs even deeper than that within the EEC's legal framework.

The six founding members of the ECC tried to create a plan on how to tackle the colonies before signing the 1957 Treaty of Rome, without consulting any of the territories they so heatedly discussed. Two blocks emerged in the negotiation, with France and Belgium on one side, whose identities were still strongly tied to their imperialist aspirations, trying to propose a closer relationship with Africa, and West Germany and the Netherlands on the other, with a more sceptical position. The last was primarily caused by an understanding of the disproportionate benefit France and Belgium would receive if the EEC heavily invested in Africa. The final decision was to associate the "overseas territories" of France, Netherlands, Italy, and Belgium with the EEC through strong trading relations and the creation of the European Development Fund. This somewhat paternalistic agreement shows how the EEC tried to maintain Africa within its sphere of influence, gaining from its resources and always collaborating based on European conditions. The colonial mentality managed to slip

through even the legal texts of the EEC. The EEC law distinguishes a European national and the citizens of EEC member colonies. Thus, despite being a French Union citizen by being a citizen of French Algeria, a person was excluded from the legal benefits that came with the EEC and had no political representation.

These findings illustrate how the foundations of the EU are not based just on normative values such as democracy and equality, but also on colonial practices. Despite what most would like to believe, the questionable past of the organization still peeks through in its relations with the Global South through practices that can not be described as anything but neocolonial. One of the illustrations of such practices is budget support. In theory, budget support is a financial transfer from a donor to a recipient, seen as a better way of aiding in the development of the Global South compared to the tied project aid. Unlike tied project aid, primarily used by the International Monetary Fund, and that requires economic changes from the receiving state, such as liberalizing the market, budget support is seen to maintain the state's sovereignty by allowing governments to invest the money as seen fit. In theory, the fact that the EU prefers budget support, primarily in its relations

with Africa, should be a sign that its colonial roots are left somewhere in the distant past. However, empirical evidence, although denied by the EU, seems to point out that the organization tries to "buy" liberalization through aid, instead of imposing economic conditions. In the case of Tunisia, it seems that budget support from the EU is strongly linked to liberalization policies, such as the privatization of industries, which had a direct negative effect on the lower class.

While the jury is still out on whether the EU purposefully imposes a liberal agenda, which can only be defined as a neocolonial practice, one thing is clear: further scrutiny of EU institutions is needed when it comes to this topic. Understanding the colonial roots of the EU, as well as its present neocolonial tendencies, is paramount for European citizens. At the end of the day, we are the only ones who can keep our governments accountable for their decisions, statements, and inaction.

Hoe de brul van de Britse leeuw veranderde in een overmoedige miauw: een verhaal over nostalgie en sentiment in de politiek

Door Sem van der Tang

Het verhaal van het naoorlogse Verenigd Koninkrijk (VK) zou er onontkoombaar één worden van relatieve afname betreffende haar invloed en status in de internationale politiek. Dit is geen schande, gezien de prijs die Groot-Brittannië betaalde voor de winst in de Tweede Wereldoorlog en de opkomst van een nieuwe bipolaire wereldorde, bestaande uit de Verenigde Staten (VS) en de Sovjet-Unie. De daadwerkelijke absolute achteruitgang is een resultaat van politieke keuzes op basis van het sentiment in plaats van de ratio. De Britse wetenschapper Sir Henry Tizard constateerde al in de jaren '50 het volgende: 'We zijn een grootse natie, maar als we ons blijven gedragen als een grootse wereldmacht, zullen we niet langer een grootse natie zijn.' Dit biedt een visie op een dilemma dat al sinds Victory in Europe Day een cruciale rol speelt in het buitenlandbeleid van het VK. Wordt de Britse identiteit bepaald door haar Europese geografie of door de voetafdruk van haar oud-imperialistische rijk? In het post-Brexit tijdperk is het antwoord complex-er dan ooit tevoren.

De wortels van dit imperialistische rijk treffen we in 1707: het jaar waarin de Schotse en Engelse parlementen instemden met een fusie van de twee staten. Het markeerde

de geboorte van Groot-Brittannië en resulteerde in een situatie waarin alle energie, tijd en middelen van één eiland uitwaarts in plaats van inwaarts gericht konden worden. De landlegers van Engeland en Schotland, die noodzakelijk waren om zichzelf tegen elkander te verdedigen, transformeerden in één Royal Navy. Dit is de sleutel die toegang gaf tot het Britse wereldrijk. Het imperium waar de zon nooit onderging hield zich staande als hegemoniale macht tot en met de Tweede Wereldoorlog. Hierop volgde een periode met langdurige en grootschalige financiële malaise. Tegelijkertijd droeg Groot-Brittannië haar overzeese militaire kazernes over aan de VS: de wereldmacht die het hegemoniale stokje van het VK overnam na 1945.

Hoewel de Britse premier Sir Winston Churchill – de leider van het VK tussen 1940 en 1945 – pleitte voor een 'United States of Europe' in naam der welvaart en vrede, zag hij en de elite in Westminster geen rol voor Groot-Brittannië in dit Europese project. Het VK struikelde zodoende in de valkuil waar Tizard voor waarschuwde, omdat het land zichzelf telkens zag als een grootse wereldmacht die slechts tijdelijk verlamd werd door economische weemoed. Na een golf van dekolonisatie en de

onontkoombare constatering dat de economie van het VK in rap tempo werd ingehaald door de staten in het Europese Project, toendertijd al geëvolueerd tot de Europese Economische Gemeenschap (EEC), werd het premier Harold Macmillan in 1961 duidelijk dat Groot-Brittannië toenadering moest zoeken tot Europa.

Tweemaal 'non' en eenmaal 'leave'.

Het VK bood bij haar eerste kandidaatstelling te laag en kreeg zodoende een 'nee' verkocht van de Franse president Charles de Gaulle. Monsieur le Président legde de vinger op de zere plek: de Britten wilden zich slechts bij de EEC voegen als gevolg van hun economische FOMO (fear of missing out). De originele lidstaten van de gemeenschap werden na de verwoesting van de Tweede Wereldoorlog gemotiveerd door een morele missie: 'dit nooit meer'. Slechts bij de derde poging om toe te treden tot de gemeenschap waren de lidstaten overtuigd dat het VK ook toegewijd was aan het Europese project. De Gaulle was afgetreden en het VK was in 1973 toegetreden onder leiding van minister-president Sir Edward Heath – een unieke leider in de Britse geschiedenis, omdat hij de Europese relaties even hoog in het vaandel droeg als de Atlantische

relaties.

Het Atlanticisme waar voorheen zo veel nadruk op werd gelegd, nam de vorm aan van een 'special relationship' tussen de VS en het VK. Macmillan probeerde zijn land in de rol te gieten van het wijze klassieke Griekenland, ten opzichte van het prestigieuze Romeinse Rijk: aldus de VS. Een achterblijvende economie en het besef dat de Britten meer invloed in Washington D.C. hadden wanneer zij ook in Brussel een leidinggevende rol op zich namen, leidde ertoe dat er uiteindelijk een grote balanceeract ontstond. Premier Sir Tony Blair doopte het VK om in een 'pivotal power', andere Britse leiders presenteerden Groot-Brittannië eveneens als de brug in de alliantie tussen West-Europa en de VS.

Hoewel de Britten niet langer een grootse wereldmacht waren, bleven ze toch een grootse natie. De melange van Atlanticisme en Europeanisme leek optimaal voor de mate van invloed die het VK had in de internationale politiek. Toch kwam deze status quo plotseling op het spel te staan toen premier Lord David Cameron een referendum aankondigde, dat moest beslissen over de toekomst van het EU-lidmaatschap. Nauwelijks één tiende van de bevolking bekommerde zich om deze kwestie toen Cameron dit referendum beloofde, wat men liet vermoeden dat dit slechts een poging was om zijn positie ten opzichte van eurosceptische partijleden te versterken. Zodoende ontstond er een ingewikkelde campagne voor de burg-

ers van het VK. Enerzijds speelde een deel van de Conservatives de 'remain'-rol, terwijl deze partij bij nationale verkiezingen altijd een eurokritische toon voerde. Anderzijds tuigden andere Tories een vrij populistische campagne op, welke zich richtte op de burgers die geen vruchten hadden geplukt van de gemeenschappelijke markt. De uitslag zal niemand zijn ontgaan: de Britten stemden voor uittreding van de Europese Unie (EU) met een nipte meerderheid van 51,9 procent.

Terug bij af: de erfenis van nostalgie.

Wat volgde was een kettingreactie van politieke blunders. Vanaf het moment dat de campagne voor het referendum begon, stapte het VK verkeerd op de eerste trede om zodoende de hele trap af te struikelen. Polarisatie en factionalisme binnen de Conservatives zorgde voor een stroef onderhandelingsproces dat culmineerde in een zogenaemde 'Hard Brexit' op 31 januari 2020. En zo komt naast Tizards waarschuwing ook de zorg van De Gaulle terug in dit artikel. De eurokritische elite in Groot-Brittannië verafschuwde het verlies aan soevereiniteit als gevolg van het EU-lidmaatschap. Voor de lidstaten die bij aanvang al betrokken waren bij het Europese project was het kristalhelder dat de EU hun juist de essentie van soevereiniteit bood: vrede, veiligheid en welvaart. De stemmers in het 'leave'-kamp waren bereid om oneerlijk verdeelde welvaart in te wisselen voor absolute soevereiniteit.

Minister-president Boris Johnsons belofte van een 'Global Britain' bleef desondanks de gepercipieerde herovering van de Britse soevereiniteit zeer afhankelijk van de VS om effectief buitenlandbeleid te kunnen voeren. Nu het VK haar eigen functie als 'pivotal power' heeft ondermijnd door de EU te verlaten, is de Atlantische relatie vanuit het Amerikaanse perspectief nauwelijks meer van grote betekenis. De brug waar zoveel Britse minister-presidenten trots op waren, leidt niet langer naar de West-Europese kust van de Atlantische Oceaan. Tegelijkertijd is het herstel van de wereldhandel na de Covid-19 pandemie voorbijgegaan aan de Britten. Onderzoeken en rapporten laten blijken dat de export zonder een Brexit-situatie 22 procent hoger zou liggen. De keuze voor zelfredzaamheid ten koste van zekerheid schenkt Groot-Brittannië weinig bewegingsruimte. De toekomst van deze grootse natie zal altijd gevormd blijven worden door haar historie, maar het is niet mogelijk om in een sterk veranderende, multipolaire wereldorde het verleden te herleven. Is er na het dramatische flitspremierschap van Liz Truss genoeg vertrouwen in de EU om weer samen te werken? Wat voor invloed hebben de presidentsverkiezingen van 2024 op de Atlantische relaties? Heerst Britannia helemaal alleen over de golven van de wereldzeeën?

Kruip uit de eurocentrische ivoren toren: Waarom universiteiten het curriculum minder eurocentrisch moeten maken

Door Livi van Overdam

‘Liberté, égalité, fraternité.’ Een motto dat voor veel studenten algemeen bekend is, zeker voor studenten die sociale wetenschappen studeren. Het motto werd geïntroduceerd tijdens de Franse Revolutie. De Franse Revolutie van 1789 wordt gezien als een van de belangrijkste historische gebeurtenissen uit de sociale en politieke wereldgeschiedenis. Het is daarom ook een belangrijk onderwerp om te behandelen op de middelbare school en Europese universiteiten. Ook kunnen gebeurtenissen zoals de revoluties van 1848, de twee wereldoorlogen en de Koude Oorlog niet ontbreken aan het curriculum. Een kritische blik op de inhoudsopgave van geschiedenisboeken van middelbare scholen onthult dat slechts de West-Europese geschiedenis zal worden behandeld.

Het niet-westerse erfgoed

Gebeurtenissen en denkbeelden uit de Europese geschiedenis zijn belangrijk voor ons begrip van de wereld. In Europa en op Europese universiteiten lijkt echter het idee te zijn ontstaan dat elke belangrijke gebeurtenis en elk baanbrekend idee ontstaan is onder Europese invloeden. Het tegendeel is waar.

Zo werd het kompas uitgevonden door de Han-dynastie. Ook verscheen het eerste papiergeld in

China. Het idee kwam echter jaren later naar Europa door ontdekkingsreizigers zoals Marco Polo. En zelfs de boekdrukkunst, gezien als de belangrijkste ‘Europese’ uitvinding van de renaissance, kwam oorspronkelijk uit China. Niet alleen grote uitvindingen ontstonden in niet-westerse landen, ook belangrijke ideeën. Zo heeft het idee van secularisme, een fundamenteel Europees idee, Arabische wortels. In de 9e eeuw werden Griekse, Indische en Perzische werken vertaald in de stad Bagdad. Filosofen in deze stad onderzochten wat de werkelijkheid was. Ze overwogen bijvoorbeeld of dat wat beschreven in de Koran de werkelijkheid was of alleen wat wetenschappelijk bewezen was. Sommige Arabische filosofen besloten vervolgens dat de wetenschap de echte waarheid is en dat je de Koran voornamelijk allegorisch moet interpreteren. Vervolgens werden deze ideeën overgenomen door onder andere Rousseau.

Het begrip secularisme, vaak geassocieerd met het Westen, vond zijn oorsprong in niet-westerse culturen en was het resultaat van een uitwisseling van ideeën tussen verschillende culturen. Toch lijkt het alsof er in het verleden voornamelijk invloedrijke westerse denkers waren, die voortbouwen op de ideeën van oude Griekse fi-

losofen, terwijl er juist veel belangrijke filosofen zijn geweest uit vele andere culturen. Het is belangrijk om op te merken dat deze Griekse filosofen zelf wel erkenden dat zij niet de absolute grondlegger waren van de filosofie. Ook in de middeleeuwen werd de invloed van niet-westerse denkers nog erkend. Het moment waarop die erkenning begon af te brokkelen, kan gedeeltelijk worden getraceerd naar de periode van de Verlichting. Tijdens de Verlichting werden veel stromingen gezien als irrationeel. Chinese, Indiase en Afrikaanse filosofen zijn uit de canon voor de filosofiegeschiedenis gegooid, omdat deze filosofieën te spiritueel zouden zijn. Daarnaast heerst de vooruitgangsgedachte. Deze gedachte houdt in dat de gehele wereldgeschiedenis in de tweede helft van de 18e eeuw haar absolute hoogtepunt heeft bereikt, een hoogtepunt waarin Europa gepresenteerd wordt als superieur ten opzichte van andere culturen. Ook ontstond tijdens de Verlichting het idee van de ‘white man’s burden’. Dit concept suggereerde dat de ‘witte man’ de zware taak had om niet-westerse volken tot beschaving te brengen en ze te onderwijzen in de westerse ideeën. De oorsprong van deze westerse ideeën werd natuurlijk vervolgens tactisch buiten beschouwing gelaten.

De Europese bril

Oude witte mannen die studenten onderwijzen in westerse ideeën lijkt nog steeds de norm te zijn. De Europese universiteiten behandelen deze ideeën van na de Verlichting als de universele waarheid in het curriculum. Zo is er binnen de politieke wetenschappen weinig aandacht voor regio's buiten het Westen, namelijk slechts in maximaal 15% van het curriculum. Ook is een niet-westerse invalshoek zelfs vaak volledig buiten beschouwing gelaten binnen studies zoals sociologie en economie. Het curriculum presenteert dus niet de universele waarheid, maar slechts de eurocentrische waarheid. De hoofdtaken van een universiteit zijn het verzorgen van wetenschappelijk onderwijs, de overdracht van kennis aan de maatschappij en bevordering van het maatschappelijk besef. Momenteel schieten Europese universiteiten echter tekort in het vervullen van deze hoofdtaken. Het wetenschappelijke onderwijs dat nu verzorgd wordt door universiteiten is incompleet, aangezien niet-westerse ideeën en geschiedenis nog te vaak buiten beschouwing gelaten worden. Een universiteit zou juist een instelling moeten zijn waar kritisch denken wordt gestimuleerd en waar verschillende perspectieven worden onderzocht. Het bestuderen van verschillende culturen, denkwijzen en geschiedenis zou leerzaam en waardevol zijn. De oude denkers lijken soms geavanceerder dan de moderne universiteiten wanneer het gaat over wetenschap bedrijven. Deze denkers kwamen namelijk door

een interactie toe te staan tussen de verschillende denkwijzen tot inzichten die we nu nog steeds belangrijk vinden. Elke cultuur is tot bloei gekomen door te leren van andere culturen, bepaalde ideeën over te nemen en vervolgens deze weer te verbeteren of aan te vullen. Vasthouden aan een eurocentrisch curriculum en eurocentrische waarden voorziet studenten niet in alle benodigde kennis over de maatschappij. Door verschillende kanten van de maatschappij in zijn geheel te belichten kan een student kritisch kijken naar ideeën en zelf verschillende perspectieven ontwikkelen om zo de wereld ook beter te begrijpen. In een tijd van globalisering is het essentieel om studenten goed voor te bereiden op een wereld die continu in verandering is en niet alleen om Europa draait.

Globaliseer de universiteit

In Europa en op Europese universiteiten bekijken we de wereld met een eenzijdig westers perspectief. Het lijkt alsof universiteiten zich krampachtig vasthouden aan het idee dat het Westen de grootste macht is van de wereld en dat ook zal blijven. Het westerse perspectief is achterhaald, omdat de geopolitieke machtsverhoudingen al jaren aan het verschuiven zijn. De geopolitiek draait geleidelijk terug naar het Oosten. Wanneer we terugkijken in de geschiedenis vóór de Verlichting is deze verschuiving goed te verklaren. Vroeger kwamen namelijk veel innovaties, zoals de boekdrukkunst, uit het Oosten, waarna het Westen ze overnam. Deze dynamiek

veranderde vervolgens toen het Westen tijdens de Industriële Revolutie en koloniale periode tijdelijk de wereldmacht verwierf. Cultuur, handel en politiek keert inmiddels weer terug naar het oude epicentrum in het Oosten. Een gebrek aan erkenning en kennis van de gedeelde geschiedenis tussen het Oosten en het Westen kan de verschuiving in de geopolitiek moeilijk doorgronden. Echter, met een breder begrip van de wereldgeschiedenis wordt het juist duidelijk waarom deze verschuiving plaatsvindt. De huidige verschuiving is geen nieuw fenomeen, maar eerder een terugkeer naar een historisch patroon waarin het Oosten een leidende rol speelde in de wereld. Het begrijpen van deze bredere context is slechts een voorbeeld waarom het erkennen van niet-westerse geschiedenis en ideeën waardevolle inzichten kan bieden. Om het hoger onderwijs te verbeteren is het dus waardevol om het curriculum van verschillende studies op Europese universiteiten aan te passen naar oude thema's die tegenwoordig weer steeds relevanter worden. De eurocentrische boodschap van universiteiten is ouderwets en bereidt studenten niet goed genoeg voor op de globaliserende wereld. Het is belangrijk voor studenten en de universiteit om niet in de vooruitgangsgedachte van de Verlichting te blijven hangen. De wereld is sinds de 18e eeuw namelijk niet stil blijven staan. Kortom, het wordt tijd dat Europese universiteiten eindelijk uit hun westerse ivoeren toren kruipen en niet langer schuilen achter het eurocentrisme.

Always Judging the Big Man: Why do the media and the demos always judge the leader?

By Daria Aron

“F**k Trudeau” was a slogan many could have read during the coverage of the Freedom Convoy protests in Canada in 2022, seemingly attacking Prime Minister Trudeau. Similar slogans can be read during French protests, however, this time targeting President Macron. Comparable taglines were also visible during the COVID-19 protests in the Netherlands, directed towards then-PM Rutte. Within all of these instances, the individuals ‘in charge’ of a country were blamed for a specific policy, their entire policy or just their sheer presence in government, but why? In these states, and many others where the same rhetoric is employed, the leaders of a nation have parliaments and cabinets through which they govern. As the states in question are not dictatorships, why do the media and the individuals in their country (and others) perceive their leaders as the ultimate leader who is to be blamed for everything they do subjectively wrong?

Politics is a subject area which suffers from negativity bias, defined as “the tendency of the electorate to be more sensitive to real or potential losses than they are to gains”. Due to this, ten hypothetical good policies created by a leader or their government

can be overlooked if they also created one policy deemed as harmful by the electorate. This is further inflated by the media’s own agenda to appeal to this negativity bias. It is not uncommon to think that watching the news is depressing or saddening as multiple pessimistic stories are shown to us. This is because negativity bias in the broader sense purely means that something which is negative leaves more of an impression on an individual than something positive. Together, this leads to the media overreporting on the faults of a leader and their government, and underreporting (or even not reporting) the more positive attributes.

When looking at the targeted scapegoating of a leader, one argument which can be made is that this targeting is logical – they are the leaders of a government and they are the ones who represent this government to the public. While I don’t completely disagree with this, I believe the issue runs deeper. First, just because a person is named ‘the leader’, or ‘the head of government’, it doesn’t mean their cabinet follows them around in a cohesive unit. There are differing opinions and approaches that collectively contribute to the final action of the group. Additionally, the actions

taken by a government are sometimes in response to the actions or statements of other parties. While this reaction can be subjective, the overall interaction between parties should be judged, and not just the government’s reaction to it. To summarise, when in doubt, look at the larger picture.

In the past several years, a sort of media training or fluency has been promoted. This refers to the practice of consuming media in a more analytical way so as to not take information at face value, and confront any possible biases or fallacies used. I would argue that the employment of targeted scapegoating is something we need to keep in mind when consuming information. Just because a leader leads a government that creates a policy deemed as negative, it does not imply that the leader personally deserves to be attacked, nor that they are purely evil. Politics is a multi-level game, and even if one policy is bad, another can be good. If we want to form our opinion about a person or a government, we should look at the full picture before assaulting a leader’s persona.

Het klimaatbeleid van de EU: Heeft het nog een toekomst?

Door Nienke Uittenhout

Net iets meer dan een maand geleden keek de wereld toe hoe er een “historisch” akkoord werd gesloten tussen 198 landen op de klimaattop in Dubai. Voor het eerst werd er vastgelegd hoe landen wereldwijd het gebruik van fossiele brandstoffen moeten gaan verminderen. Op deze top trokken EU landen naar elkaar toe en brachten gezamenlijke doelen naar voren, maar wat zijn de doelen van de EU zelf, en zijn deze wel haalbaar?

In 2019 werd door de Europese Raad al besloten dat de EU in 2050 klimaatneutraal moet zijn. Dit wil zeggen dat in de EU niet meer mag worden uitgestoten aan broeikasgassen dan de natuur aan uitstoot kan opnemen. Op dit besluit volgde net een jaar later een nieuwe doelstelling: 55% uitstoot minderen vóór 2030. Deze klimaatdoelen werden wettelijk verplicht met de klimaatwet van 2021, waarmee de EU deze doelstellingen kon opleggen aan haar lidstaten. Deze maatregelen zijn onderdeel van de Europese Green Deal, waarmee de EU het eerste klimaatneutrale continent wil worden. De verschillende lidstaten sturen een concreet plan in naar de Europese Commissie, die ze vervolgens toetst aan de klimaatdoelen van de EU. Een ambitieus maar gestructureerd plan, dat in theorie zou moeten werken. Toch zijn er twijfels. Het blijft

onzeker of de EU in staat zal zijn haar doelen voor 2030 te bereiken, door bijvoorbeeld een gebrek aan geld of gebrek aan transparantie van de lidstaten. Er zijn echter andere zorgen voor de EU. De afgelopen jaren zien verschillende lidstaten een groei in populariteit van extreemrechtse partijen. In sommige landen, waaronder Nederland en Italië, waren deze partijen in staat om de verkiezingen te winnen. Hoewel dit niet in het merendeel van de lidstaten is gebeurd, is het groeiende extreemrechtse sentiment in Europa wel iets om serieus te nemen, zeker in een tijd waarin klimaatplannen belangrijker zijn dan ooit. De vraag is wat deze groei van (extreem)rechtse partijen gaat betekenen voor de opkomende Europese Parlementsverkiezingen in juni dit jaar. Uit onderzoek in alle 27 lidstaten is gebleken dat radicaal-rechtse, anti-Europese partijen een kans maken om deze verkiezingen te winnen. Hoewel de Europese Volkspartij volgens de peilingen de grootste zal blijven, zou een winst voor de rechtse partijen een verandering in de balans van het parlement kunnen veroorzaken. In het parlement dat nu beslissingen neemt, zorgt een centrumlinkse coalitie vaak voor het doorvoeren van klimaatbeleid. Wanneer rechtse partijen groter zouden worden zou dit het verschil kunnen maken tussen een beslissing vóór of tegen klimaat-

doelen.

Naast deze mogelijke problemen op Europees niveau, is het ook verstandig om naar ons eigen land te kijken. Hoe gaat het Nederlandse klimaatbeleid zich vormgeven nu de winnaar van onze verkiezingen klimaatverandering ontkent? Hoewel Wilders de nationale klimaatwet wil schrappen, en het gebruik en winnen van fossiele brandstoffen alleen maar aanmoedigt, zit hij nog altijd vast aan de Europese klimaatregels. Over bijna de helft van de Nederlandse uitstoot heeft de EU het voor het zeggen. Maar goed, als het aan Wilders ligt is het de hoogste tijd voor een Nexit, en kunnen zo dus ook deze regels omzeild worden.

Gelukkig zijn we hier nog lang niet, en is een Nexit hoogst onwaarschijnlijk omdat dit een idee is waar geen meerderheid voor is. Bovendien pleiten andere partijen, waarmee Wilders een coalitie zou kunnen vormen, wél voor klimaatbeleid. Daarbij is er altijd nog een bezorgd deel van de bevolking, in zowel Nederland als de hele EU, dat zal blijven opkomen voor het klimaat. Het zal moeten blijken bij de volgende Europese verkiezingen in hoeverre het bezorgde deel van de bevolking haar stem zal laten horen, en actie op Europees niveau kan worden doorgezet.

Common Agricultural Policy and its harm to the developing world

By Anna Toggweiler

After World War II, the fear of famine and lack of food production led to the creation of the Common Agricultural Policy (CAP) within the EU. Its goal was to achieve food self-sufficiency. This enabled a new protectionist trade barrier with the intent of insulating its own farmers. It worked very well in its beginning, but later the farmers, with the promise that the European Union would buy their supply, started producing larger amounts of food. This oversupply could be remembered as the famous 'Butter Mountain' during the 70s. The overproduction led to the dumping of agricultural products on the global market, which made Europe one of the main exporters of agricultural products in the world. Besides that, the policies lead to a distortion of global markets, which still have economic consequences for developing countries nowadays.

As a result, developing countries have less assistance and have no chance of competing with European exports that are highly subsidised to keep prices artificially low. The UN Food and Agriculture (FAO) describes these as 'unfair trade agreements, disguised as free trade'.

A recent study done by the WWF points out that the old narrative

of Europe feeding the world is flawed. The model of agricultural production and imports of the European Union is 'fundamentally unsustainable'. The NGO continues to mention the overproduction, pointing out that 40% of the food produced in the EU is never eaten.

The dumping of overproduction by the European Union has mostly impacted farmers in West Africa. It destabilizes rural economies.

The milk powder and its EU subsidies end up being one of the biggest disruptors of local markets. It is sold for 40% less than local milk. For the population, it is more beneficial to buy European milk powder than to invest in the development of local milk production. This also happened with wheat production, for which the local production is close to zero. One of the biggest criticisms revolving around the CAP is the subsidies that many farmers still receive, despite numerous reforms of the policy. This is known as 'direct payments', money that comes directly from the EU towards the farmers. One of the main beneficiaries of this policy is France. In France, 47% of farmers' income comes from the CAP's subsidies. In total, 42 million euros go to European farmers in subsidies.

At one point, the CAP's money was eating half of the EU's budget away. One clear example of how the subsidies work is the production of dairy: the EU is said to export skimmed milk powder for 50% of the cost of production while providing each cow with 2 dollars daily. This money is provided by subsidies while lowering the price of dairy products in the market. Ironically, it is known that almost half of the world's population lives on less than 2 dollars daily.

Farmers in developing countries, specifically South America, are deprived of fair opportunities to export their own agricultural products to the EU market. Due to CAP, the prohibitive barrier allows only products of interest to the EU – the ones not produced in temperate zones - to be imported with fewer tariffs. Those are tropical fruits, coffee, cocoa and especially soybeans.

This arrangement creates a single-mind, or in this case, a single-crop interest of developing countries. Having trouble exporting other types of agricultural products, the countries will focus on those that have low tariffs on exports. In the case of Argentina

and Brazil: soybeans. Europe is the largest importer of soybeans, as needed to feed their intensive livestock model. However, the production of soybeans does not come without a cost. It leads to deforestation and contributes to the loss of biodiversity, erosion, and water pollution. Besides, it triggers the eviction of rural and indigenous communities, a life in poverty in overpopulated urban areas.

Many researchers consider the intensive livestock European model partly responsible for the soybean model in South America, which entails 50.6% of the world's production of soybeans. According to the WWF, the European Union, besides being the first importer of soy, is the second largest importer of products linked to tropical deforestation.

A deal between EU-Mercosul (the economic bloc of South America) would create the largest free-trade area in the world, with 780 million people. It has been under discussion for almost 30 years. It is one of the biggest fears of French farmers that Brazilian, Chilean and Argentine products could enter the European market. The deal would increase bilateral trade and investment, lead to lower tariff barriers and promote sustainable development. However, some South American critics oppose the deal, claiming that Europeans would have free access to all South American industrial markets. Additionally, the EU makes little concessions in areas that Mercosul would be competitive in. It would weaken the South American ag-

riculture sector as farmers would be threatened by the European imports made with high subsidies. One case study regarding sugar production illustrated these complications regarding CAP very well. Many developing countries can produce sugar at a much lower cost than the EU. Many of these countries, which are now considered developing countries, were colonized in the past for their climate and vast lands to produce high amounts of sugar to be sold later to European countries. This dependency on raw materials, unfortunately, continued within many developing countries' economies. However, the CAP created a level of support which led to an increase in sugar production by the EU, later exported to the world at low prices because of the subsidies. Nonetheless, in 2005 Brazil complained to the WTO (World Trade Organization) that the EU sugar production was in breach of WTO obligations. Later reforms regarding the complaint led to a change in EU sugar prices, which were now comparable to the world market.

It is notable that the EU's agricultural trade model seems familiar: imports raw products at low values, like soybeans and cocoa and export processed agricultural products at high values, such as chocolate. The high levels of protection of processed agricultural products lead to developing countries focusing only on those crops that can be exported and not developing much of their agricultural industries. The model's familiarity dates to Europe's colonial

times.

The concept of 'neocolonialism' was first coined by Sartre, as he observed the French-Argelia war and determined that even after Argelia's independence, their relations would not change much. The framework was later developed; to be a global economic system to maintain the concentration of wealth in the same place. The proposed hypothesis by neocolonialism was that even after decolonization, advanced economic activity would take place in the metropole, exporting cheap products while the colony would still consist of production of farming and mining for low-value goods. Further research is required to understand if those similarities between today's economic system to colonial times even exist. However, it is important to note that the development of the European Union's agricultural producers is at the expense of developing countries. If the EU liberalized its agricultural production, billions of euros in net agricultural trade could go to developing countries.

Steeds grotere successen voor

Europees extreemrechts: een gevaar voor de liberale democratie? Door Nina Joziasse

De AfD (Alternative für Deutschland) maakt een opmars in de peilingen in Duitsland, oud-premier en pro-Russische Fico wint de verkiezingen met zijn SMER in Slowakije, ruim een decennium van de oerconservatieve Orbán in Hongarije en natuurlijk de grootste partij in Nederland sinds een kleine maand: Geert Wilders met zijn islamofobe PVV. Niet alleen in ons kikkerlandje of in West-Europa, maar over het gehele continent lijken extreemrechtse partijen electoraal steeds relevanter te worden. Hoe kan het dat deze trend zich over geheel Europa verspreidt, en in zo'n vergaande vorm? Welke rol hebben liberale politici hierin gespeeld? En wat kan dit betekenen voor de Europese parlementsverkiezingen van aankomende zomer? Over rechts-extremisme zijn geen afspraken gemaakt wat betreft definities. De EU-commissie LIBE volgt hierin Mudde, volgens wie het gezien kan worden als een abstracte ladder aan ideologieën die gebruikt kunnen worden om het te conceptualiseren. Er zijn twee hoofdgroepen te onderscheiden: een 'binnen- en buitengroep' differentiatie cluster, waar o.a. racisme en xenofobie onder valt, en een 'hiërarchie' cluster, waar o.a. nationalisme en autoritarisme onder valt. Deze groepen zijn niet

strikt van elkaar gescheiden; zo is één van de vormen van nationalisme etnisch nationalisme, wat ook weer onder de 'binnen- en buitengroep' cluster gerekend kan worden. Wanneer het gaat om de opkomst van rechts-extremisme in Europa, gaat het dus om het geheel van deze vormen.

Om iets rechts-extremistisch te noemen, stelt de EU een aantal eisen. Ten eerste moet er gelooft worden in een natuurlijke hiërarchie tussen (groepen) mensen, in de vorm van bijvoorbeeld racisme. Ook moet er gelooft worden in autoritarisme, wat in deze context betekent dat er een gecentraliseerde machtsconcentratie is die een harde houding heeft ten opzichte van law and order, en daarbij niet bang is om onderwerping en agressie te gebruiken. Tenslotte moet er ook het doel (expliciet, dan wel impliciet) zijn om het democratische systeem zoals dat er nu is omver te werpen. Dit kenmerk gaat vaak gepaard met anti-institutionalisme, waarbij er gepleit wordt voor het omverwerpen van (democratische) instituties.

Politici, politieke partijen en massale groepen aanhangers van al deze kenmerken zijn er talloos tegenwoordig. Afgelopen twee jaar is dat te zien geweest in verkiezingsuitslagen in Europa, maar in

de gehele wereld is het uiteraard al langer te zien in demonstraties, aanslagen en coups. Denk hierbij aan de boerenprotesten in Nederland, waarbij de BBB-leider Van der Plas stelde dat het 'stikstofprobleem' een zelf gecreëerd probleem is, en dat er daarin 'omgedacht' kan worden, of aan de partijvoorzitter van Vlaams Belang, die stelde dat 'blank een dominante factor moet blijven in de Europese samenleving'. Ook verder naar het zuiden, waar Meloni anderhalf jaar geleden tot minister-president werd verkozen, na als jongvolwassene uitgesproken te hebben Mussolini een goede politicus te vinden, omdat hij alles wat hij deed, voor Italië deed.

Hoewel deze bewegingen, individuen, en partijen pas recent meer electoraal succes behalen, is de aanloop hiernaartoe al jarenlang bezig. Dit heeft uiteraard verschillende oorzaken en contexten in verschillende landen of delen van Europa, maar het valt globaal te wijten aan dezelfde crises. Zo kan er gesproken worden over economische onzekerheid in Europa, waar al eerder van gesproken kon worden door de wereldwijde kredietcrisis van 2007 en 2008, maar nu toch vooral te verbinden is aan de schade van de corona crisis die nog steeds zijn nasleep

heeft, en de oorlog in het oosten van ons continent, tussen Rusland en Oekraïne.

Een concreet voorbeeld van hoe economische onzekerheid tot rechtsextremisme heeft geleid, is te vinden bij Alternative for Germany (AfD). De AfD is een Duitse politieke partij, die aanvankelijk werd opgericht met een focus op kritiek op de euro en de Europese Unie. Echter, naarmate de tijd verstreek, ver schoof de partij haar focus naar kwesties rond immigratie en identiteit. De AfD heeft geprobeerd economische onzekerheid te koppelen aan immigratie door te beweren dat de aanwezigheid van vluchtelingen de Duitse economie zou belasten en de werkgelegenheid van de lokale bevolking zou bedreigen, wat ze willen oplossen door op sociale uitkeringen te bezuinigen, waardoor hun levensonderhoud onmogelijk wordt gemaakt.

Naast economische crises heeft de wereld, maar in het bijzonder Europa, ook te maken gehad met andere crises, zoals de reeksen van terreuraanslagen en migratiecrises. De oorzaken van deze problemen vallen niet in een aantal woorden uit te leggen; het zijn complexe problemen die veel aandacht vragen om onderzocht, laat staan opgelost, te kunnen worden. Wanneer er geen duidelijke oorzaak te vinden is van een probleem, wordt er al makkelijk een zondebok gezocht - en gevonden. In deze gevallen (de opkomst van

de de AfD, de winst van de PVV en de populistische overwinning voor Fico en andere extreemrechtse trends) wordt de zondebok vaak de migrant, de vluchteling, de asielzoeker; oftewel, de buitenlander. Maar hoe kan het zo zijn dat migratie nu hét thema in Europa geworden lijkt te zijn, en daarmee ook dé oorzaak van alle huidige crises?

Cas Mudde heeft hier een helder antwoord op: een gebrek aan ideologie. Door als politiek(e) leider(s) problemen proberen op te lossen, zonder duidelijk te maken aan het volk wat het probleem exact inhoudt, valt er een gat dat gevuld wordt door andere, tegenwoordig extreem-rechtse, politici. Zij creëren een frame waarin de problemen geplaatst worden, waar de bevolking in meegaat. Er wordt vervolgens geen alternatief frame geboden door politieke leiders, integendeel zelfs: mensen die protesteren of zelfs geweld gebruiken in het raam van dit frame, krijgen gelijk in wat ze eisen.

Door deze analyse te hanteren, zou je kunnen stellen dat tot nu toe extreemrechts niet aan de macht is geweest, maar zij vooral dominant zijn geweest op een ideologisch vlak. Dit heeft grote gevolgen voor wat men ervaart als oorzaken van hedendaagse problemen, en daarmee dus later op de zetelverdelingen in parlementen. Doordat deze partijen uiteindelijk dus aan de macht komen, wat nu zo'n twee jaar aan de gang is,

kan dit een gevaar vormen voor de liberale democratie. Hierin worden minderheden beschermd en krijgen zij ook een stem, wat onder extreemrechtse meerderheden niet het geval zou zijn. Of het ook daadwerkelijk gebeurt dat (een deel van) onze democratische waarden zullen verdwijnen, moet nog blijken en valt nauwelijks te voorspellen. Wel valt er iets te zeggen over de verkiezingen van over een kleine vier maanden voor het Europese parlement. Hoewel er niet wordt verwacht dat uiterst rechts de grootste zal worden, zullen de Europese Conservatieven en Hervormers (JA21, SGP, Fratelli d'Italia van Meloni) en de fractie Identiteit en Democratie (PVV, Rassemblement National van Marine Le Pen) gezamenlijk rond de 180 zetels uitkomen.

Dit zou niet alleen klimaatbeleid als de Green Deal vermoedlijken, maar ook asiel- en migratiebeleid alleen maar strenger maken. Dat, terwijl duidelijk is dat deze uitslag de liberale democratieën binnen de EU, hét liberaaldemocratische statenverband, zou ondermijnen. De liberale democratie is misschien niet ideaal, maar wel het beste systeem wat we hebben. Laten we hopen dat de parlementsleden van de Unie onthouden waarvoor zij is opgericht: voor nooit meer oorlog; voor democratie.

Concurrentie om Sri Lanka: Kan Sri Lanka het ooit alleen?

Door Josephine van Os

Sri Lanka heeft een erg lange geschiedenis waarin het buitenland een grote rol speelt. In 1505 vestigden Portugezen zich op het eiland, zij werden gevolgd door de Nederlanders en later de Britten.

Onder andere in de stad Galle, in het zuidwesten van Sri Lanka, vind je veel Nederlandse elementen terug. De Nederlands hervormde kerk wordt nog steeds gebruikt, ook door de lokale bevolking. Het oude Nederlandse ziekenhuis werd een klein winkelcentrum met prijzige westerse gerechten.

Inmiddels hebben Nederland, Portugal en Groot-Brittannië geen invloed meer op de dagelijkse gang van zaken in Sri Lanka. In 1948 is het land onafhankelijk verklaard, maar het is sinds die tijd nooit helemaal zelfstandig geweest. Hoe ziet dit er vandaag de dag uit, en wat voor invloed heeft de Europese Unie nog in Sri Lanka?

Tien jaar geleden werd de Colombo Port City voor het eerst gepresenteerd. Het zou een plek worden in het westen van de Sri Lankaanse hoofdstad Colombo. Hier zijn moderne wolkenkrabbers gebouwd die volledig in contrast staan met de rest van het land. De functie van Colombo Port City is vooral economisch, maar er wordt ook plaats gemaakt voor entertainment en kleine

bedrijven naast de grote bedrijven die zich binnen de wolkenkrabbers vestigen. De grote investeerder achter de Colombo Port City is China; de haven wordt gebouwd als onderdeel van de Nieuwe Zijderoute. Via deze route zou de handel toenemen waarin China een dominante rol speelt. De positie van China als opkomende grootmacht in de wereld zou zo verbeteren. Om andere landen, zoals Sri Lanka, mee te laten werken aan hun project geven ze er iets voor terug. In Sri Lanka betekent dit dat Colombo Port City wordt bekostigd door China, maar wel de werkgelegenheid voor Sri Lankanen bevordert. Er is dus sprake van een win-win situatie voor beide landen.

Maar wat betekent dit voor de Europese Unie? Wanneer China, met behulp van de Nieuwe Zijderoute, de grootmacht van de wereld wordt, verliest de Europese Unie veel macht. Toch werken de Europese Unie en Sri Lanka veel samen. Voor de Europese Unie is samenwerking op het gebied van respect voor besturing van de staat en mensenrechten het belangrijkste. Zo wordt Sri Lanka een stabiel land met gelijke rechten en betere werkomstandigheden. Desondanks heeft de Europese Unie het gevoel dat ze een positie achter China innemen wanneer het gaat om

samenwerking met Sri Lanka. Daarom, en om ethische redenen, hebben verschillende Europese landen roofkunst teruggegeven aan Sri Lanka. Dit zijn voorwerpen, afkomstig uit de koloniale tijd, die eeuwenlang in Europese musea zijn tentoongesteld. Momenteel zijn Nederland, maar ook Portugal en Groot-Brittannië bezig met onderzoeken waar alle roofkunst vandaan komt. Zo zijn in december van het afgelopen jaar meerdere objecten uit het Rijksmuseum aan Sri Lanka geleverd. Dit verbetert de relatie tussen Sri Lanka en de Europese Unie, omdat Sri Lanka een stuk geschiedenis heeft teruggekregen waar intensieve samenwerking aan voorafging. Zowel Nederlandse als Sri Lankaanse partijen geven aan dat deze samenwerking goed verliep, en dat ze uitkijken naar een bevordering van de samenwerking in de toekomst. Misschien is het een andere soort samenwerking als China en Sri Lanka hebben op economisch gebied, maar ook culturele samenwerkingen zijn belangrijk om Sri Lanka te vormen naar een zelfstandig land zonder afhankelijkheid van andere landen.

A musical and political stage: Why Eurovision is more than a music contest

By Thirze Wieges

One spectacular event that is watched by an enormous audience annually is the Eurovision Song Contest. It certainly is not everyone's favourite cultural event, but it has undeniable popularity, and, as I will dive into in this article, has an inherent political component that is worth exploring.

Who can and cannot participate? Why are Palestinian flags banned? Why did Ukraine win the contest in 2022? The roots of the event are quite simpler than these critical questions. Eurovision is the collective of European broadcasters. With the Italian San Remo festival being an inspiration for Marcel Baison to create a song contest with European countries sending in an artist and a song, the Eurovision Song Contest was created. The first edition of the event in 1956 had 7 participating West-European countries, but with growing popularity came a growing number of countries interested in joining. This growth in participants quickly became too much, as letting all countries that are part of the EBU (European Broadcasting Union) join would be unrealistic. A pre-selection system was devised, and the contest became a full Europe-wide phenomenon and even gained full global attention.

In 2015 an interesting exception was made when Australia was allowed to participate in the anniversary edition of the contest. Morocco and Israel, also not European countries, were already granted this right, but were part of the EBU, unlike Australia. What was supposed to be one-time participation turned into Australia joining every year. The integration of Australia in the Eurovision Song Contest

raises the question of what Australia's relationship with Europe consists of. Are these Commonwealth ties or does participating simply have economic or diplomatic advantages?

In the past decade, multiple politically loaded editions of the event have taken place. In 2014, drag queen Conchita Wurst won the contest for Austria. At this point, Russian politics were already on a path of anti-LGBTQ rights, and that Wurst was able to win could be considered some form of a statement from Eurovision that at the contest everyone was welcome. In 2017, Russia retreated after its chosen artist was accused of breaking Ukrainian law by giving concerts in Crimea. They returned in 2018, but have been officially excluded since the Ukraine invasion in 2022. In 2019, Finland was fined for their artist waving a Palestinian flag to the camera as "political gestures" are prohibited. In the year 2023, South Africa begins the process of taking Israel to the International Court of Justice for crimes against the people of Palestine. It demands the questioning of which aggressors are excluded and included and why; banning some flags while preaching others automatically is a huge political statement.

Like any other big international event, politics are undoubtedly part of the whole picture. The World Football Championship or the Olympics can also incite political discourse and highlight underlying structures of international relations. The interesting difference, however, is that Eurovision is an artistic event, preaching musical expression, diversity, inclusion, and the ability of music to have an impact on the world. An organisation of this size and colossal audience understands the impact their event can have, and deciding who can participate in 2024 is an inherently political statement from the EBU about world politics. For now, Israel can still participate, but in multiple countries, there are objections against it and Finland has threatened to not participate if Israel joins.

Populism: A threat to democracy?

By Roos Busio

In recent years, the world has seen the global political landscape increasingly taken over by populist parties. Due to several crises, like migration or economic crises, in the last few decades, they have become increasingly common. Take for example the economic, covid and migration crises. People feel like their government has failed in dealing with those problems and lose trust in the government - in turn, the voter turns to populist parties to rescue them. Populist parties promise simple solutions; they say that, unlike mainstream governing parties, they will solve the issues and improve everyone's lives. However, how exactly those amazing goals will be reached is often unclear.

In Europe, populism is on the rise. Meloni in Italy, Le Pen in France and after the Dutch elections in November, the only thing the Dutch seem to talk about is Geert Wilders. But outside the borders of Europe, in the US, India or Turkey, populism is also on the rise. It's interesting to see what these countries all have in common: they are all democracies. Because populism is a relative-

ly new appearance it might be useful to determine whether or not populism is detrimental to a democracy. This is where opinions differ, some might say populism is an essential part of a democracy as it most directly reflects popular opinions. Others might think populism is a threat because populists distrust the democratic system. Take for example Trump distrusting the electoral system after Biden won the 2020 elections. Through this, he can evoke serious doubts about the fairness of the elections among the people. This is an interesting debate because it applies to every country, not just us in Europe, it affects our relations with nations like the US.

Populism can be seen as a big threat to democracy because it undermines some important parts of a democracy. In a democracy, people vote for the parties that best represent their views. Populist parties turn against the current governing elite and system and blame them for the problems the country is facing. In 2022, only 41% of the Dutch had faith in the Dutch government. This is where the true threat lies: people vote for a populist party out of dissatisfaction with the current government, not because it reflects their views best. Besides, most populists stand up for the majority of the country, and not for minorities. For instance, in the Netherlands, Wilders wants to close Mosques.

However, wouldn't completely banning populism from the democratic system be undemocratic? Another essential of a democracy is that there is freedom of speech and association. It is allowed for people to form parties until the public order is disrupted. But how do you decide whether or not a party disrupts public order? How do we define 'public order' and 'disrupting'? Some people see populism as a disease of democracy, but there are no means to cure the so-called disease. However, is it even a disease of democracy? The opinion of the people is still central and the populist parties stand up to them, is this not what lies at the very core of democracy? Populism and its effects on democracy is a very interesting dilemma to philosophize and discuss. Is populism a threat for democracies in Europe and beyond and should it therefore be banned? Or is it part of a democracy and should we accept it? Maybe the answer is somewhere in between. For now, all we can do is share our thoughts - only time will tell which answer was right.

‘Sokath, zijn ogen ontbloot’

Over cultuur, taal en begrip Door Rik Manuel

Het jaar is 2368 wanneer het sterrenschip U.S.S. Enterprise onder leiding van kapitein Jean-Luc Picard contact maakt met de Tamarianen, een groep goedaardige aliens waarmee communicatie eerder onmogelijk werd geacht. De universele vertaler, die doorgaans in staat is alle buitenaardse talen te vertalen, komt niet verder dan een vertolking bestaande uit nonsensicale uitingen van een eigenaam gevolgd door een bepaling. De aflevering Darmok uit de televisieserie Star Trek: The Next Generation, oorspronkelijk uitgezonden in 1991 vertelt een nog altijd relevant verhaal over het communiceren door middel van historisch-mythologische metaforen en het belang van wederzijds cultureel begrip.

Kapitein Picard ontdekt dat de Tamarianen communiceren door middel van metaforen. Zij benoemen historische en mythologische gebeurtenissen om bijvoorbeeld ideeën, emoties en opdrachten uit te drukken. Zo komt hij erachter dat ‘Sokath, zijn ogen ontbloot’ een uiting die ‘begrip tonen’ of ‘begrijpen’ betekent, terwijl ‘Darmok en Jilad op Tanagra’ iets als ‘samenwerken’ betekent. Een Nederlandstalig equivalent volgens dezelfde mechaniek zou zijn dat wanneer wij ‘ontdekken’ zouden willen uitdrukken, wij ‘Columbus over de oceaan’ of ‘Abel Tasman bij Nieuw-Zeeland’ zouden zeggen.

Met de uitdrukking ‘Abel Tasman, bij Nieuw-Zeeland’ worden dus niet de omstandigheden

bedoeld die leidden tot het ontdekken van Nieuw-Zeeland door Abel Tasman, maar de logica van het situatie zelf, namelijk ‘ontdekken’. De universele vertaler uit het Star-Trekuniversum kan de woorden van de Tamarianaanse (of Nederlandse) taal vertalen, maar zonder kennis van de respectievelijke cultuur en geschiedenis blijkt deze vertaling volledig oninterpreteerbaar.

In het dagelijks en politiek taalgebruik

Hoewel de voorgaande Nederlandstalige voorbeelden verzonnen zijn ter illustratie van de mechaniek, komt eenzelfde mechaniek weldegelijk voor in ons taalgebruik, bijvoorbeeld in de vorm van uitgeschreven internetmemes. Een voorbeeld hiervan is dat een internetgebruiker iets verbazingwekkends schrijft en een tweede internetgebruiker hierop reageert met: ‘surprised pikachu face’. In deze situatie bedoelt de tweede internetgebruiker niet het plaatje waar de uiting naar refereert, maar de logica van de afgebeelde situatie, namelijk een uiting van verbazing. Zonder weet van het bestaan van de internetmeme in kwestie en van wat deze vertegenwoordigt zou de uiting van de tweede internetgebruiker voor de eerste internetgebruiker onmogelijk interpreteerbaar zijn.

Een andere, wellicht opzichtige, manifestatie van ditzelfde mechanisme vinden we in sommige vaste uitdrukkingen. Zo is de

Engelstalige uitdrukking ‘to cross the Rubicon’ betekenisloos zonder de historische achtergrondkennis van Caesar. Ook in het Nederlands vinden we uitdrukkingen zoals ‘aan Bacchus offeren’ en ‘je ergens met een Jantje van Leiden vanaf maken’, wier respectievelijke betekenissen ‘flink dronken worden’ en ‘afraffelen’ ontgaan wanneer culturele en historisch-mythologische kennis over Bacchus en Jan van Leiden ontbreekt. Net als in het fictieve Tamarianaans worden er in deze uitdrukkingen bepaalde logica’s uitgedrukt door gebruik te maken van eigennamen uit de geschiedenis en mythologie.

Natuurlijk kan aan een individu kenbaar worden gemaakt dat ‘aan Bacchus offeren’ ‘flink dronken worden’ betekent, zonder dat dit individu noodzakelijk af moet weten van de mythologische figuur Bacchus. Echter, dit doet niets af aan de cultureel-historische achtergrond van deze uitdrukkingen, evenmin aan het inzicht dat taal en cultuur en geschiedenis onlosmakelijk met elkaar verbonden zijn. Om iemand niet alleen te verstaan maar ook te begrijpen, is de cultureel-historische achtergrond van de uiting cruciaal.

Wanneer we er echter van uitgaan dat de cultuur niet alleen de taal vormt, maar dat de taal tegelijkertijd ook de cultuur vormt, bepaald taalgebruik normerend werkt, wordt dit mechanisme ineens politicologisch interessant. Politiek leiders bedienen zich maar al te graag van metaforen en

allegorieën om hun boodschappen kracht bij te zetten. Zo stelde premier Mark Rutte in 2020 dat het coronavirus ‘aan een flinke opmars bezig is.’ De oorlogsmetafoor die de premier hier bezigt, vermaakt het coronavirus tot een vijand die vooral buiten de deur gehouden moet worden. Binnen deze verwoording is het nemen van maatregelen om het coronavirus ‘buiten de deur te houden’ niet meer dan logisch. Een ander voorbeeld van het inzetten van een metafoor is dat Geert Wilders al vanaf 2015 spreekt van een ‘asieltsunami’. Hierdoor verwordt de asielproblematiek tot niks meer dan een natuurramp, met alle gevolgen van dien.

‘Gedenk wat Amalek je heeft aangedaan’

Terugkomend op ons Tamariaanse mechanisme, wordt dit ingewikkeld en politicologisch interessant wanneer een politiek leider normeert door middel van een historisch-mythologische vergelijking. Op 28 oktober 2023 zei de Israëlische premier Benjamin Netanyahu het volgende over de Israëlische strijdkrachten: ‘Ze zijn toegewijd aan het uitroeien van dit kwaad (Hamas, red.) uit de wereld, voor ons bestaan, en ik voeg eraan toe, voor het welzijn van de hele mensheid. Het hele volk en de leiders van het volk omarmen hen en geloven in hen. ‘Gedenk wat Amalek je heeft aangedaan’ (Deuteronomium 25:17). Wij gedenken en wij vechten.’ Amalek is een figuur uit de Hebreeuwse Bijbel. Hij wordt gezien als de stamvader van de Amalekieten, een volk

dat de Joden in de rug aanviel na hun uittocht uit Egypte naar het beloofde land. Zij worden gezien als oermodel voor alles wat slecht is. Volgens de Hebreeuwse Bijbel moest het complete volk van de Amalekieten worden uitgemoord.

Rabijn Jill Jacobs stelt in Mother Jones dat rabbijnen het er over het algemeen over eens zijn dat Amalek niet langer bestaat en dat verwijzingen naar hem geen moreel aanvaardbare rechtvaardiging bieden voor het aanvallen van wie dan ook. Zij stelt dat verwijzingen naar Amalek gedurende het grootste deel van de Joodse geschiedenis veelal metaforisch bedoeld zijn om ‘het slechte’ aan te duiden. Deze interpretatie volgend, zou Netanyahu met de verwijzing naar Amalek bedoeld kunnen hebben dat de Israëlische strijdkrachten datgene wat slecht is zullen bestrijden.

Tegelijkertijd brengt Netanyahu het opereren van de Israëlische strijdkrachten tegen Hamas in de Gazastrook via Amalek in verband met de Amalekieten, een volk dat volgens de Hebreeuwse Bijbel uitgeroeid moest worden. Een dergelijke interpretatie komt akelig dicht in de buurt van het spreken over genocide. In de genocidezaak die Zuid-Afrika tegen Israël bij het Internationaal Gerechtshof heeft aangespannen wijzen Zuid-Afrikaanse advocaten onder andere op deze uitspraak van Netanyahu als aanwijzing voor de genocidale intenties die Israël volgens de Zuid-Afrikaanse aanklacht zou hebben.

Wat Netanyahu precies bedoeld heeft met de Amalek-uitspraak zullen weinig mensen zeker weten,

maar dat begrip van de Joods-Israëliëse cultuur en geschiedenis onmisbaar is om deze uitspraak niet enkel te vertalen maar ook te interpreteren, moge duidelijk zijn. Dat de interpretatie van deze vergelijking wellicht juridische consequenties kan hebben in een rechtszaak aangaande genocide spreekt boekdelen.

Begrijpen

Ons alledaags en politiek taalgebruik is onlosmakelijk verbonden met die cultureel-historische achtergrond, in het bijzonder wanneer historische vergelijkingen, metaforen of voorbeelden gebruikt worden om te normeren. Natuurlijk kunnen we allerlei uitspraken vertalen met behulp van een Star-Trekachtige universele vertaler of steeds beter wordende bestaande vertaalprogramma's, maar om dezelfde uitspraken ook te kunnen interpreteren is het cruciaal om bekend te zijn met de cultureel-historische achtergrond.

Zoals Kapitein Jean-Luc Picard van de U.S.S. Enterprise de Tamariaanse taal wist te interpreteren aan de hand van die historisch-mythologische achtergrond, zal het Internationaal Gerechtshof de Amalek-uitspraak van Netanyahu moeten interpreteren aan de hand van de Joods-Israëliëse geschiedenis. Hiernaast zal iedere taalgebruiker zich bewust moeten zijn dat, in het bijzonder wat het Tamariaanse mechanisme betreft, vertaling en interpretatie niet één en hetzelfde. Dat is de eerste stap om van ‘Sokath, zijn ogen geopend’ naar ‘begrijpen’ te kunnen gaan.

EU democracy promotion: The issue with neoliberal governmentality

By Jasmin Adam

Since the early 2000s, the European Union (EU) has been attempting to reinvent its instruments for promoting democracy in non-EU countries. The EU has decided to move away from a coercive strategy of sanctions and conditionality towards a soft power approach. The coercive strategy has been criticised for its insensitivity to local issues. There was a need for more dialogue with local communities and more flexibility. As a result of this, the European Instrument for Democracy and Human Rights (EIDHR) was established in 2006. The EIDHR is aimed at promoting democracy and the rule of law mainly by funding thematic projects, taking an observatory role, and creating a democratic civil society. A democratic civil society consists of civil society organisations (CSOs) and advocative movements made up of individuals who share democratic values. Civil society provides services when the state is unable or unwilling and functions independently of the government. Bureaucratic structures of the government make it difficult to tend to local needs immediately, because of complicated procedures and limited resources. This is where civil society can step in. Civil society can also address issues that are not a priority for the local government. This way, countries with a non-democratic regime can still make progress toward a more democratic society.

The literature on EU democracy promotion leads us to believe that there is a degree of governmentality to be found in this civil society approach. Governmentality, as coined by Foucault in the late 1970s, explores how different structures of power can influence and operate unnoticed on the individual level. Neoliberal governmentality occurs when the idea of individual freedom is used to shape civil society (Kurki, 2011). In the case of EIDHR projects, each year a Call for Proposals would be released providing guidelines for projects seeking funding. Certain projects were then selected to partner with based on their estimated ability to act on the neoliberal objectives of the EIDHR. Such projects were

local initiatives, yet created with EU objectives in mind. This way the EIDHR urges toward neoliberalism from the bottom up.

The EIDHR seeks to avoid incorporating any political or ideological statements in its language of democracy promotion. However, there are strict requirements for fund allocation and proof of outcome to ensure that local CSOs continue to work within the framework of the EU (Kurki, 2011). The language of the EU as found in its Agenda for Change and multiple Call for Proposals guidelines inevitably does create an idea of what freedom and rights should look like. EU democracy promotion favours one form of democracy over another and is therefore biased. Because of the EU's predetermined standards, there is no dialogue possible about what form of democracy should be strived for, nor about what is feasible in the state. This causes friction between the government and civil society. Civil society will be convinced to advocate for a certain ideology, even though the EIDHR claims to do the opposite. This means that the governmentality of the EIDHR is successful. It does not mean that its democracy promotion is successful, nor that it is done ethically. In 2021 the EIDHR was merged into the Neighbourhood, Development and International Cooperation Instrument. Other new initiatives for democracy promotion have been established by the EU, all with the same civil society approach. Will they be equally biased, or will their goal of depoliticizing democracy promotion be accomplished?

JOORit

SIGN & TEXTIELDRUK

NIET IN COMBINATIE MET ANDERE ACTIE'S EN OF AANGELEVERD TEXTIEL

SINT JORISSTEEG 22 | 2311 JA LEIDEN | INFO@JOOR.IT | 071 - 5 13 13 13

Save The Date

Elections, SPIL Activities & Dutch Holidays

February 27
Stairs Affairs Event

February 29
Cantus

March 6
Interfaculty Party

March 7
Festive Borrel Leiden

March 9
Friends & Family Day in The Hague

March 14
Interim General Assembly

